

Определение № 178 от 29.04.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 161/2011 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Бонка Дечева

[чл. 18 ЗЧСИ,](#)

[чл. 431, ал. 4 ГПК](#)

Производството е по [чл. 274, ал. 2, изр. 2 от ГПК.](#)

Образувано е по частна жалба на М. Д., частен съдебен изпълнител рег. № 865 с район на действие ОС-Стара [Загора против определение № 86 от 8.03.2011 г.](#) по гр. д. № 56/2011 г. на ВКС II гр. о., с което е обезсилено определение № VI-2040/6.12.2010 г., постановено по ч. гр. д. № 1874/2010 г. от Окръжен съд - Бургас, с което е оставена без уважение частна жалба, подадена от същата против отказ на съдия по вписванията при Районен съд - Несебър, като процесуално недопустимо и е прекратено производството по частна жалба вх. № 9092/4.11.2010 г на частен съдебен изпълнител М. Д. против определение № 167 от 27.10.2010 г. на съдия по вписванията при Районен съд - Несебър. С последното е отказано вписване на молба от ЧСИ М. Д., рег. № 865 на К., с район на действие Окръжен съд - Стара Загора, за вписване на възбрана върху недвижим имот, собственост на [фирма], с вх. № 8490/27.10.2010 г.

Навежда се оплакване от жалбоподателя за нарушение на процесуалните правила, тъй като след налагане на възбраната, дори преди вписването ѝ длъжникът не може да се разпорежда с имота, съгласно [чл. 451 и 452 от ГПК](#). Позовава се и на нормата на [чл. 18 от ЗЧСИ](#), който дава правомощието на съдия изпълнител ако му е възложено изпълнение да избира изпълнителния способ и да налага възбрана.

Върховният касационен съд, тричленен състав на първо гр. отделение, като прецени оплакванията в частната жалба и данните по делото, намира следното:

Жалбата е постъпила в срок, изхожда от процесуално легитимирана страна, против определение, преграждащо развитието на делото е, поради което съдът я преценява като допустима, съгласно [чл. 274, ал. 2, изр. 2 във вр. с ал. 1, т. 1 от ГПК](#).

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

С обжалваното определение, тричленен състав на ВКС е приел, че частния съдебен изпълнител не е правно легитимиран да обжалва отказа на съдията по вписване, тъй като не е страна в производството по вписване, а такова качество имат само лицата, изброени в [чл. 572 от ГПК](#). Правомощието на частния съдебен изпълнител да иска вписване на възбрана произтича от това, че му е възложено изпълнението и е посочен от вискателя способ за изпълнение, но това правомощие не го прави страна в производството по вписването ѝ и не му дава правомощие да обжалва отказа.

Определението е правилно.

Вписванията, отбелязванията и тяхното заличаване са вид нотариални удостоверявания, съгласно [чл. 569, т. 5 от ГПК](#). Отказа да се извърши нотариално удостоверяване подлежи на обжалване, съгласно [чл. 577 от ГПК](#). Тази норма не определя кои са оправомощени лица да обжалват. Обща предпоставка за допустимост на жалба против съдебен акт обаче е подалия жалбата да има качеството на страна, освен в изрично предвидените в закона случаи, когато и на други лица е предоставено право да обжалват. Следователно процесуално легитимирани да обжалват отказа да се извърши нотариално удостоверяване имат лицата, които имат качеството страни в него. Съгласно [чл. 572 от ГПК](#) страни в нотариалното производство са лицата, от чието име се иска извършването на нотариалното действие за разлика от участниците в нотариалното производство, определени в текста като лицата, чието лично изявление нотариусът удостоверява.

Частният съдебен изпълнител е лице, на което държавата възлага принудителното изпълнение на частни притежания /[чл. 2, ал. 1 от ЗЧСИ](#)//. Правомощията му във връзка с това, предвидени в [Раздел II от същия закон](#) и тези, предвидени в [ГПК](#) не включват възможност да обжалва актове, с които е отказано извършването на действия от други органи във връзка със защитата правата на страните в изпълнителното производство. Те са легитимирани да обжалват откази и действия на административни и съдебни органи, включително и отказа на съдията по вписванията. Диспозитивното начало е основен принцип в изпълнителния процес Частният съдебен изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна на основание изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на

изпълнение, а в същата възискателят посочва начина на изпълнението /[чл. 19 от ЗЧСИ](#) и [чл. 426, ал. 2 от ГПК](#) / Правомощието на съдебния изпълнител да иска вписване на обезпечителни мерки, включително и възбрана върху недвижим имот, срещу който е насочено изпълнението, предвидено в [чл. 431, ал. 4 от ГПК](#) и [чл. 26, ал. 1 ПВп](#) / е с оглед възлагане от възискателя на действия по проучването на имущественото състояние на длъжника и запазване на това имущество, с оглед насочване на изпълнението върху него. Действията на частния съдебен изпълнител във връзка с това възлагане, посочени в [чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ](#) не включват и възможност за обжалване отказа на съдията по вписванията да впише възбрана върху имуществото на длъжника. Подобно правомощие не е включено нито в изричното съдържание на нормата, нито е част от съдържанието на изброените действия.

По изложените съображения, обжалваното определение, с което е прието, че определението, с което съдът се е произнесъл по частната жалба на съдебния изпълнител против отказа за вписване на възбрана е недопустимо и е прекратено производството по тази частна жалба е съобразено с процесуалния закон и е правилно, поради което следва да се остави в сила.

Водим от горното, Върховният касационен съд, първо гражданско отделение
ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА [определение № 86 от 8.03.2011 г.](#) по гр. д. № 56/2011 г. на
Върховен касационен съд II гр. о.,